

Danielin kirja – numero kuusikymmentäyhdeksän

Sukupolvikierron paljastaminen: adventismin neljä kauhistusta

Jeff Pippenger

2024-02-02

Jumala ei koskaan muutu, ja sen tähden adventismi tuomitaan sen neljännessä sukupolvessa.

“Ja hän huusi pellavavaatteiseen puetulle miehelle, jolla oli kirjurin mustesarvi kupeellaan; ja Herra sanoi hänelle: Kulje läpi kaupungin, läpi Jerusalemin, ja tee merkki niiden miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkien niiden kauhistusten tähden, joita sen keskellä tehdään. Ja toisille hän sanoi minun kuulteni: Käykää hänen jäljessään kaupungin läpi ja surmatkaa; älköön silmänne säälikö, älkääkä armahtako: tappakaa perin pohjin vanhukset ja nuorukaiset, neitsyet, pienet lapset ja naiset; mutta älkää lähestykö ainoatakaan, jossa on merkki; ja alkakaa Minun pyhäköstäni. Niin he alkoivat vanhimmista miehistä, jotka olivat temppelin edessä.”

”Jeesus on aikeissa jättämään taivaallisen pyhäkön armoistuimen pukeutuakseen koston vaatteisiin ja vuodattaakseen vihansa tuomioina niiden päälle, jotka eivät ole vastanneet siihen valoon, jonka Jumala on heille antanut. ’Koska pahasta teosta annettavaa tuomiota ei panna täytäntöön heti, sen tähden ihmisten lasten sydän on heissä täysin altis tekemään paha.’ Sen sijaan, että he pehmenisivät sen kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden vaikutuksesta, jota Herra on heitä kohtaan osoittanut, ne, jotka eivät pelkää Jumalaa eivätkä rakasta totuutta, paaduttavat sydämensä pahalla tiellään. Mutta Jumalankin pitkämielisyydellä on rajansa, ja monet ylittävät nämä rajat. He ovat menneet armon rajojen yli, ja sen vuoksi Jumalan täytyy puuttua asiaan ja puolustaa omaa kunniaansa.

Amorilaisista Herra sanoi: ”Neljännessä sukupolvessa he palaavat tänne, sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täyttynyt.” Vaikka tämä kansa oli silmiinpistävä epäjumalanpalveluksensa ja turmeluksensa tähden, se ei ollut vielä täyttänyt syntiensä maljaa, eikä Jumala tahtonut antaa käskyä sen perinpohjaisesta hävittämisestä. Kansan tuli nähdä jumalallisen voiman ilmenevän erityisen selvästi, jotta heidät jätettäisiin ilman puolustusta. Laupias Luoja oli halukas kärsivällisesti sietämään heidän pahuuttaan neljänteen sukupolveen asti. Sitten, ellei mitään muutosta parempaan näkyisi, Hänen tuomionsa oli kohtaava heitä.

Äärettömällä on yhä erehtymättömällä tarkkuudella tili kaikkien kansakuntien kanssa. Niin kauan kuin Hänen armonsa tarjotaan kutsuilla parannukseen, tämä tili pysyy avoinna; mutta kun luvut saavuttavat tietyn määrän, jonka Jumala on määrännyt, Hänen vihansa palvelutehtävä alkaa. Tili suljetaan. Jumalallinen kärsivällisyys lakkaa. Heidän puolestaan ei enää vedota armoon.

”Profeetta, katsellessaan aikakausien halki, näki tämän ajan avautuvan näkönsä eteen. Tämän aikakauden kansakunnat ovat saaneet osakseen ennenkuulumattomia armonosoituksia. Taivaan siunauksista valikoiduimmat on annettu niille, mutta niiden syyksi on kirjoitettu lisääntynyt

ylpeys, ahneus, epäjumalanpalvelus, Jumalan halveksunta ja alhainen kiittämättömyys. Ne ovat nopeasti päättämässä tiliään Jumalan kanssa.

”Mutta se, mikä saa minut vapisemaan, on se tosiasia, että ne, joilla on ollut suurin valo ja suurimmat etuoikeudet, ovat saastuneet vallitsevan vääryyden vaikutuksesta. Ympäriillään olevien jumalattomien vaikutuksen alaisina monet, vieläpä monet niistäkin, jotka tunnustavat totuuden, ovat kylmenneet ja joutuneet pahan voimakkaan virran vietäviksi. Todelliseen jumalaisuuteen ja pyhyyteen kohdistuva yleinen pilkka johtaa ne, jotka eivät pysy läheisessä yhteydessä Jumalaan, menettämään kunnioituksensa Hänen lakiaan kohtaan. Jos he seuraisivat valoa ja totelisivat totuutta sydäimestään, tämä pyhä laki näyttäisi heistä sitäkin kalliimmalta silloin, kun sitä näin halveksitaan ja syrjään sysätään. Mitä ilmeisemmäksi Jumalan lain halventaminen tulee, sitä selvemmin erottuu raja sen noudattajien ja maailman välillä. Rakkaus jumalallisiin käskyihin kasvaa toisessa ryhmässä samassa määrin kuin niiden halveksunta lisääntyy toisessa ryhmässä.

”Kriisi lähestyy nopeasti. Nopeasti kasvavat luvut osoittavat, että Jumalan katselmuksen aika on pian koittamassa. Vaikka Hän on haluton rankaisemaan, Hän kuitenkin rankaisee, ja vieläpä nopeasti. Ne, jotka vaeltavat valossa, näkevät lähestyvän vaaran merkit; mutta heidän ei tule istua hiljaa, välinpitämättömässä odotuksessa turmion tullessa, lohduttautuen sillä uskolla, että Jumala varjelee kansaansa katselmuksen päivänä. Kaukana siitä. Heidän tulee käsittää, että heidän velvollisuutensa on uutterasti työskennellä toisten pelastamiseksi, katsoen vahvassa uskossa Jumalaan avun saamiseksi. ”Vanhurskaan voimallinen, harras rukous voi paljon.”

Jumalallisuuden hapatus ei ole kokonaan menettänyt voimaansa. Aikana, jolloin seurakunnan vaara ja ahdinko ovat suurimmillaan, se pieni joukko, joka seisoo valossa, huokaa ja huutaa niiden kauhistusten tähden, joita maassa tehdään. Mutta erityisesti heidän rukouksensa kohoavat seurakunnan puolesta, koska sen jäsenet menettelevät maailman tavan mukaan.

Tämän uskollisen harvalukuisen joukon vakavat rukoukset eivät ole turhia. Kun Herra käy esiin kostajana, Hän tulee myös kaikkien niiden suojelijana, jotka ovat säilyttäneet uskon sen puhtaudessa ja varjeleet itsensä maailman saastuttamattomina. Juuri tällöin Jumala on luvannut hankkia oikeuden omille valituilleen, jotka huutavat Hänen puoleensa päivin ja öin, vaikka Hän pitkään kärsii heidän tähtensä.

Käsky kuuluu: ”Kulje kaupungin halki, Jerusalemin halki, ja tee merkki niiden miesten otsiin, jotka huokaavat ja vaikeroivat kaikkien niiden kauhistusten tähden, joita sen keskellä tehdään.” Nämä huokaavat ja vaikeroivat olivat pitäneet esillä elämän sanoja; he olivat nuhdelleet, neuvoneet ja vedonneet. Jotkut, jotka olivat saattaneet Jumalaa häväistyksi, tekivät parannuksen ja nöyrsivät sydämensä Hänen edessään. Mutta Herran kirkkaus oli poistunut Israelista; vaikka monet edelleen jatkoivat uskonnon muotoja, Hänen voimansa ja läsnäolonsa puuttuivat.” Testimonies, 5. osa, 207–210.

Kuvaus Jumalan tuomiosta, jonka sisar White tässä kohdassa esittää, on se tuomio, joka kohtasi Jerusalemin kaupunkia ja joka viimeisinä päivinä on seitsemännen päivän adventistikirkko. Tuomio saatetaan päätökseen sunnuntailaissa, sillä siellä painetaan Jumalan sinetti ja pedon merkki. Hesekielin kahdeksas luku osoittaa neljä asteittain pahenevaa kauhistusta. Ensimmäinen

jae korostaa, että näky on ymmärrettävä juuri ennen armonajan päättymistä, osoittamalla kuudennen vuoden kuudennen kuun viidennen päivän.

Hesekielin ei olisi tarvinnut sisällyttää tuota historiallista viitekohtaa. Hän olisi voinut yksinkertaisesti kirjoittaa: ”Ja tapahtui, kun minä istuin huoneessani ja Juudan vanhimmat istuivat edessäni, että siellä Herran Jumalan käsi lankesi minun päälleni.” Se seikka, että hän sisällytti viittauksen päivään ennen ”666”:ta, on profeetallinen viittaus profetian tutkijoille. Viittaus niille, joilla on voitto pedon nimen luvusta, jotka tuntevat ”666”:n, on osa Jeesuksen Kristuksen ilmestystä, joka avataan juuri ennen kuin koetusaika päättyy. He tietävät tämän, sillä he ovat Jumalan kansa, joka Pietarin mukaan ”ennen ei ollut Jumalan kansa.”

1. Pietarin kirjeen toisessa luvussa ne, jotka nyt ovat Jumalan kansa, ”ovat maistaneet, että Herra on hyvä”. He ovat niitä, jotka profeetallisesti ovat ”syöneet” Jumalan sanan, toisin kuin ne, jotka kieltäytyivät syömästä Jumalan sanaa. Kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja Johanneksen evankeliumin kuudennessa luvussa Jeesus antoi sanoman, että Hänen opetuslastensa tulee syödä Hänen lihansa ja juoda Hänen verensä. Tässä luvussa ne opetuslapset, jotka kieltäytyivät syömästä Hänen lihaansa ja juomasta Hänen vertansa, tekivät niin jakeessa kuusikymmentäkuusi.

Siitä lähtien monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan. Johannes 6:66.

Viisaat, jotka viimeisinä päivinä syövät Kristuksen lihaa ja juovat Hänen vertansa, ymmärtävät, että Kristus Palmonina on Ihmeellinen Luvunlaskija, ja he tunnistavat Hänen tunnusmerkkinsä, kun se esitetään. Luku ”665” on Hesekielin kahdeksannen luvun alkujakeessa jokaisen nähtävissä, joka tahtoo nähdä, ja se osoittaa ainakin kaksi tärkeää profeetallista seikkaa. Ensimmäinen on se, että sanoma on ymmärrettävä ajanjaksoa koskevaksi ennen sunnuntailakia. Toinen on se, että luku ”666” esiintyy toisessa niistä vain kahdesta Ilmestyskirjan jakeesta, joita täsmennetään sillä, että ”viisaat” ymmärtäisivät viimeisinä päivinä.

Tässä on viisaus. Jolla on ymmärrys, se laskekoon pedon luvun; sillä se on ihmisen luku, ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentäkuusi. Ilmestys 13:18.

”Viisaat”, jotka ymmärtävät tiedon lisääntymisen viimeisinä päivinä, jolloin Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan, tulevat tietämään, että ”666” on tärkeä profeetallinen vertauskuva, sillä he ovat saaneet voiton sen luvusta. Sen tähden Hesekiel esittää kahdeksannessa luvussa kärjistyvän kapinan, jota kuvaavat neljä yhä pahenevaa kauhistusta. Viimeinen niistä osoittaa tyhmät auringon kumartajiksi ja merkitsee näin Jerusalemin (adventismin) tuomion viimeisinä päivinä. Tuo tuomio tapahtuu neljännessä sukupolvessa. Nämä neljä kauhistusta ovat Laodikean adventismin neljän sukupolven vertauskuvat.

Ensimmäinen sukupolvi alkoi vuonna 1863, kapinalla Mooseksen ”seitsemän aikaa” -valaa vastaan. Kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin vuoden 1888 kapina tuli ilmi.

Kolmekymmentäyksi vuotta myöhemmin tapahtui vuoden 1919 kapina, jota edusti W. W.

Prescottin kirja ”The Doctrine of Christ”. Kolmekymmentäkahdeksan vuotta sen jälkeen, vuonna

1957, tapahtui kapina, jota edusti kirja ”Questions on Doctrine”. Alamme nyt osoittaa, miksi nämä neljä tienviittaa vastaavat Hesekielin kahdeksannen luvun neljää kauhistusta.

Vuonna 1863 laodikealainen adventismi esitti uuden kartan korvaamaan ne kaksi karttaa, jotka olivat Habakukin toisen luvun käskyn täyttymyksiä: ”kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin”. Vuoden 1863 kartasta jätettiin pois ”seitsemän aikaa” profeetallisesta kuvauksesta, vaikka se oli ollut noissa kahdessa pyhässä kartassa yhdessä 1260:n, 1290:n ja 1335:n kanssa. Habakukissa käsky ilmaisi, että taulut (monikossa) julkaistaisiin sillä tavoin, että ”joka sen lukee, voi juosta”. Vuoden 1863 kartta poikkesi niin suuresti oikeasta, että sen tueksi tarvittiin selittävä jaettava lehtinen. Ei ollut mahdollista katsoa vuoden 1863 karttaa ja ”juosta” ilman ylimääräistä jaettavaa lehtistä.

Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Habakuk 2:2.

Vuoden 1863 kartta oli väärennös, joka oli laadittu peittämään tosi, aivan niin kuin William Miller näki unessaan. Ne kaksi pyhää karttaa olivat sen liiton vertauskuva, jonka Kristus teki sen kansan kanssa, joka oli juuri ottanut asemansa maan pedon todellisenä protestanttisena sarvena. Nuo kaksi karttaa edustivat vertauskuvaa liittosuhteesta milleriittien ja Kristuksen välillä, hänen, joka tuli äkisti temppeliinsä vuonna 1844, ja tullessaan hän tuli liiton Sanansaattajana. Muinainen Israel kuvastaa nykyistä Israelia, ja kun Kristus vei muinaisen Israelin pois Egyptin orjuudesta, hän esikuvasi aikaa, jolloin hänen tuli viedä nykyinen Israel pois paavillisen hallinnon tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden orjuudesta. Sisär White pitää toistuvasti näitä kahta historiaa rinnakkaisina historioina.

”Yllämme loistaa menneiden aikakausien kerääntynyt valo. Kertomus Israelin unohduksesta on säilytetty meidän valistukseksemme. Tänä aikakautena Jumala on ryhtynyt kokoamaan itselleen kansan jokaisesta kansasta, sukukunnasta ja kielestä. Adventtiliikkeessä Hän on toiminut perintöosansa hyväksi, samoin kuin Hän toimi israelilaisten hyväksi johdattaessaan heidät pois Egyptistä. Suuressa pettymyksessä vuonna 1844 Hänen kansansa uskoa koeteltiin, niin kuin heprealaisten uskoa Punaisenmeren rannalla.” Testimonies, nide 8, s. 115, 116.

Kun Herra teki liiton muinaisen Israelin kanssa, Hän antoi kaksi taulua edustamaan liittosuhdetta. Kun Herra teki liiton nykyisen Israelin kanssa, Hän antoi kaksi taulua edustamaan liittosuhdetta. Kymmenen käskyn kaksi taulua ovat Habakukin kahden taulun esikuva. Hän antoi heille nuo kaksi taulua pian Punaisenmeren ylityksen jälkeen, minkä sisär White rinnastaa vuoden 1844 suureen pettymykseen. Pian vuoden 1844 jälkeen, profeetallisen historian näkökulmasta, Herra toi esiin toisen taulun. Muinaisesta Israelista tehtiin Jumalan lain haltija, ja nykyisestä Israelista tehtiin paitsi Jumalan lain myös noiden suurten profeetallisten totuuksien haltija.

”Jumala on kutsunut kirkkonsa tänä aikana, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden voimallisella halkojalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla, Hän on erottanut heidät kirkoista ja maailmasta saattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa haltijoita ja uskonut heidän huostaansa tätä aikaa koskevat suuret profetian totuudet. Samoin kuin muinaiselle Israelille

uskotut pyhät oraakkelausunnat, nämä ovat pyhä talletus, joka on välitettävä maailmalle.”
Testimonies, osa 5, s. 455.

Kaksi ensimmäistä käskyä ilmaisevat Jumalan vihan epäjumalanpalvelusta kohtaan, ja noissa kahdessa ensimmäisessä käskyssä Hän osoittaa, että tuomio ulottuu kolmanteen ja neljänteen sukupolveen, sillä Hän ilmoittaa olevansa kiivas Jumala.

”Lak ia ei julin eni taim bilong helpim ol Hibru tasol. God i givim biknem long ol taim Em i mekim ol i stap olsem ol wasman na ol lukautman bilong Lo bilong Em, tasol em i mas stap olsem wanpela tambu trast bilong olgeta hap bilong graun. Ol tok bilong Dekalog i stret long olgeta manmeri, na ol i bin givim bilong skulim na bosim olgeta. Tenpela tok, em i sotpela, tasol i pulap tru na i gat namba, i karamapim wok bilong man long God na long wantok man bilong en; na olgeta i stap antap long dispela bikpela nambawan stamba prinsipol bilong laikim. ‘Yu mas laikim Bikpela God bilong yu long bel bilong yu olgeta, na long sol bilong yu olgeta, na long strong bilong yu olgeta, na long tingting bilong yu olgeta; na yu mas laikim wantok man bilong yu olsem yu yet.’ Luke 10:27. Lukim tu Deuteronomy 6:4, 5; Leviticus 19:18. Long Tenpela Lo dispela ol prinsipol i kamap ples klia long olgeta wan wan hap, na ol i mekim i stret long sindaun na ol kainkain taim na stap bilong man.

”Sinulla ei saa olla muita jumalia minun rinnallani.”

”Jehova, ikuinen, itsestään oleva, luomaton, Hän, joka itse on kaiken Lähde ja Ylläpitäjä, on yksin oikeutettu korkeimpaan kunnioitukseen ja palvontaan. Ihmistä on kielletty antamasta millekään muulle kohteelle ensimmäistä sijaa kiintymyksessään tai palveluksessaan. Mitä tahansa vaalimme, mikä pyrkii vähentämään rakkauttamme Jumalaan tai haittaamaan Hänelle kuuluvaa palvelusta, siitä me teemme jumalan.

“Älä tee itsellesi patsaskuvaa äläkä mitään kuvaa mistään, mikä on ylhäällä taivaassa, mikä on alhaalla maan päällä tai mikä on vesissä maan alla. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä.”

”Toinen käsky kieltää palvomasta tosi Jumalaa kuvien tai kaltaisuuksien välityksellä. Monet pakanakansat väittivät, että heidän kuvansa olivat pelkkiä hahmoja tai vertauskuvia, joiden kautta Jumaluutta palvottiin, mutta Jumala on julistanut sellaisen palvonnan synniksi. Yritys esittää Iankaikkista aineellisten esineiden avulla alentaisi ihmisen käsitystä Jumalasta. Mieli, joka kääntyy pois Jehovan äärettömästä täydellisyydestä, kiintyisi pikemminkin luotuun kuin Luojaan. Ja samassa määrin kuin hänen käsityksensä Jumalasta alenisivat, samassa määrin ihminen turmeltuisi.

“Minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala.’ Jumalan läheinen ja pyhä suhde kansaansa kuvataan avioliiton vertauskuvalla. Koska epäjumalanpalvelus on hengellistä aviorikosta, Jumalan tyytymättömyyttä sitä kohtaan kutsutaan aiheellisesti kiivaudeksi.” Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Jumalan kiivaus ilmenee erityisesti epäjumalanpalvelusta vastaan, eikä ole sattumaa, että Hesekielin kahdeksannen luvun ensimmäinen kauhistus on ”kiivauden kuva”.

Ja tapahtui kuudentena vuonna, kuudentena kuukautena, kuukauden viidentenä päivänä, minun istuessani huoneessani ja Juudan vanhinten istuessa edessäni, että siellä Herran Jumalan käsi laskeutui minun päälleni. Ja minä katselin, ja katso: hahmo, tulen näköinen; hänen kupeittensa näöstä alaspäin tulta, ja hänen kupeistaan ylöspäin kuin kirkkauden näköä, kuin meripihkan hohdetta. Ja hän ojensi kädenmuotoisen hahmon ja tarttui minua hiuskiehkurasta; ja henki kohotti minut maan ja taivaan välille ja vei minut Jumalan näyissä Jerusalemiin, sisemmän portin ovelle, joka on pohjoiseen päin; siellä, missä oli sen kiivauteen yllyttävän kateudenkuvan istuin. Ja katso, Israelin Jumalan kirkkaus oli siellä, sen näyn mukainen, jonka minä olin nähnyt tasangolla. Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nosta nyt silmäsi pohjoista kohti. Niin minä nostin silmäni pohjoista kohti, ja katso: alttariportin pohjoispuolella, sisäänkäynnin kohdalla, oli tämä kateudenkuva. Hesekiel 8:1–5.

Mustasukkaisuuden kuva on ensimmäinen niistä neljästä asteittain pahenevasta kauhistuksesta, jotka Hesekielille näytetään. Mustasukkaisuuden kuva edustaa adventismin piirissä tapahtuneen, neljän sukupolven mittaiseksi kasvavan kapinan ensimmäisen sukupolven alkua. Ensimmäinen sukupolvi alkoi vuonna 1863.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Kukin muinaisista profeetoista puhui vähemmän oman aikansa kuin meidän aikamme puolesta, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meille. ’Mutta tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanaikojen loppukausi on tullut.’ 1. Korinttolaiskirje 10:11. ’Eikä heille itselleen, vaan meille he palvelivat sitä, mikä nyt on teille ilmoitettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet; siihen enkelitkin halajavat katsahtaa.’ 1. Pietarin kirje 1:12...”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja vakavat vaiheet ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.